

Arrest

nr. 201 018 van 12 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in haar hoedanigheid als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 18 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ABDUL, die *loco* advocaat H. VAN WALLE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn van Edo-origine. U werd geboren te Genk. Uw vader, V.W., heeft geen relatie meer met uw moeder en erkende u niet als zijn dochter. Uw moeder verblijft sinds eind 2012 in België.

Op 27 juni 2016 diende zij een asielaanvraag in maar deze werd op 18 juli 2016 afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uw moeder diende beroep in tegen deze beslissing maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde de beoordeling van het Commissariaat-generaal in haar arrest van 30 november 2016. Op 26 januari 2016 diende uw moeder een asielaanvraag in in uw hoofd. Zij verklaart dat zij bij een terugkeer naar Nigeria vreest dat u een besnijdenis zou moeten ondergaan. Zij verklaart dat haar oma, haar grootmoeder en haar zus op een besnijdenis zouden aandringen en dit ook zonder uw akkoord zullen doorduwen. Uw moeder is zelf niet besneden. Uw moeder vreest eveneens moeilijkheden te ondervinden indien zij met u terugkeert naar Nigeria zonder uw vader. Zij vreest dat u een bastaardkind zal worden genoemd en niet zal opgenomen worden in de gemeenschap.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u zij volgende documenten neer: uw geboortecertificaat; een medisch attest dat u niet besneden bent; een medisch attest dat uw moeder niet besneden is en een verklaring op een van uw moeder bij Gams dat zij wenst u niet te besnijden. Uw advocaat voegt een begeleidend schrijven toe waarin zij uw asielmotieven uiteen zet, een rapport omtrent besnijdenis in Nigeria (International Journal of Innovation and Scientific Research – Prevalence and challenges of female genital mutilation in Edo State, Nigeria) en een attest vanwege Cemavie omtrent valse besnijdenissen en besnijdenissen type 4.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat er niet in geslaagd werd om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uw moeder verklaart te vrezen gedwongen te worden u te besnijden en geen menswaardig leven voor u te kunnen opbouwen omdat u beschouwd zou worden als een bastaardkind. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan deze vrees voor besnijdenis of vervolging omwille van het gegeven dat u zou opgroeien bij een alleenstaande moeder.

Vooreerst dient er gewezen te worden op de informatie omtrent besnijdenis beschikbaar bij het Commissariaat-generaal en toegevoegd aan het administratief dossier ('Home Office – Country Policy and Information Note, Nigeria: female genital mutilation – feb 2017' en 'CGVS – COI Focus Nigeria, vrouwelijke genitale verminking – 12.10.2015'). Uit deze informatie blijkt allerm minst dat besnijdenis in Nigeria als een standaardis wordt beschouwd en zonder enige inspraak wordt uitgevoerd. De algemene prevalentiegraad in Nigeria bedroeg in 2013 zo'n 25%, Nigeria wordt daarbij beschouwd als een land met een matig tot laag prevalentiepercentage, waarbij drie vierde van de vrouwen niet besneden wordt. Verder blijkt uit deze informatie dat er een duidelijke daling merkbaar is in het aantal besnijdenissen, generatie na generatie wordt er minder besneden. Daarnaast wijst men op grote verschillen in de prevalentiegraad naargelang de staat. U verklaart banden te hebben met zowel Delta State als Edo State (gehoorverslag CGVS p.5 en p.7), waar het prevalentiepercentage in 2013 respectievelijk 40,3% en 41,6% bedroeg. Deze percentages liggen weliswaar iets hoger dan het nationale gemiddelde, dit betekent nog steeds dat meer dan de meerderheid van de meisjes er niet besneden worden. **Zodoende kan besnijdenis in Nigeria niet als een onvermijdelijk en wijdverspreid fenomeen worden beschouwd en dient u een persoonlijke vrees voor besnijdenis concreet aan te tonen, waar u allerm minst in slaagt.**

In deze kan het belang van het feit dat uw moeder zelf geen besnijdenis onderging niet genoeg benadrukt worden. Uw moeder verklaart dat zij slechts in België te weten kwam dat zij zelf niet besneden is en dat ook iedereen in haar omgeving er van uit ging dat zij besneden was (gehoorverslag CGVS p.12). **Dit toont overduidelijk aan dat het voor haar moeder wel degelijk mogelijk was haar te beschermen tegen een besnijdenis.** Gezien de eerder aangehaalde informatie waaruit blijkt dat besnijdenis generatie na generatie afneemt, wordt het als weinig aannemelijk beschouwd dat uw moeder u nu niet tegen een besnijdenis zou kunnen beschermen terwijl haar eigen moeder daar wel in slaagde. Haar verklaringen dat haar zus wel zou besneden zijn doet geen afbreuk aan deze vaststelling dat is aangetoond dat het in het milieu en de familie van uw moeder mogelijk is te voorkomen dat een meisje wordt besneden.

Verder verklaart zij dat zowel haar grootmoeder, haar zus, haar oom als de lokale gemeenschap op uw besnijdenis zouden aandringen en u zelfs zonder haar toestemming zouden meenemen om deze te laten doorgaan (gehoorverslag CGVS p.7-9).

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan haar verklaringen dat hier een druk zou van uit gaan die zodanig groot is dat een besnijdenis onvermijdelijk zou zijn.

In deze dient opnieuw gewezen te worden op de huidige prevalentiegraad van besnijdenissen in Nigeria, waaruit duidelijk blijkt dat een groot deel van de Nigeriaanse families beslist hun dochter niet te besnijden, ook al werd in eerdere generaties wel besneden. Uit deze informatie blijkt eveneens dat **bij de beslissing voor een besnijdenis de belangrijkste rol is weggelegd voor de ouders**. Zodoende dient de druk dat de grootmoeder van uw moeder zou kunnen uitoefenen danig gerelativeerd te worden. Wat betreft de beweerde druk uitgaande van uw tante – de zus van uw moeder – wordt er gewezen op haar verklaringen dat het de beslissing van uw moeder is om u al dan niet te besnijden (gehoorverslag CGVS p.9). Hieruit blijkt niet dat zij op uw besnijdenis zou aandringen. Hetzelfde geldt voor de vermeende druk die van de oom van uw moeder zou uitgaan. Uw moeder verklaart dat noch zij noch haar zus enig contact met hem onderhouden (gehoorverslag CGVS p.6). Er wordt dan ook door het Commissariaat-generaal niet ingezien hoe deze oom enige druk op u zou kunnen uitoefenen. Waar uw moeder verwijst naar de druk die zou uitgaan van de gemeenschap dient opnieuw verwezen te worden naar de in de toegevoegde informatie aangehaalde objectieve situatie in uw land van herkomst. **Hieruit blijkt dat 64,3% van de vrouwen besnijdenis een halt wil toeroepen. Het is bijgevolg weinig aannemelijk dat algemeen kan gesteld worden dat vanuit de gemeenschap een zodanige druk zou worden uitgeoefend dat een besnijdenis onvermijdelijk is, aangezien meer dan de helft van de vrouwen zelf tegen besnijdenis gekant is.** Uw moeder verklaart daarenboven dat de gemeenschap zal aandringen op een besnijdenis wanneer zij merken dat u niet besneden bent, bijvoorbeeld wanneer men dit op school zou opmerken. Zij gaat zelfs zo ver om te beweren dat u niet meer zou worden toegestaan naar school te gaan totdat u besneden bent (gehoorverslag CGVS p.10-11). Deze verklaringen raken, in het licht van voornoemde informatie, kant noch wal. Bovendien verklaart zij zelf niet besneden te zijn geweest en daar nooit op te zijn aangesproken (gehoorverslag CGVS p.12). Het is dan ook volstrekt onaannemelijk dat op een dergelijke manier bij u op een besnijdenis zou worden aangedrongen. **Wanneer uw moeder wordt gevraagd waarom zij niet in staat zou zijn u te beschermen tegen besnijdenis kan zij enkel verwijzen naar de algemene situatie in Nigeria**, stellende dat het in uw cultuur niet is toegestaan om niet besneden te zijn omdat iedereen in Nigeria denkt dat vrouwen hun man zullen bedreigen wanneer ze niet besneden zijn (gehoorverslag CGVS p.8), dat dit jullie traditie is en zij het niet zal kunnen stoppen (gehoorverslag CGVS p.9), dat dit moet gedaan worden in de regio waar u vandaan komt (gehoorverslag CGVS p.10) en dat iedereen dit goed vindt (gehoorverslag CGVS p.13). Niet alleen verwijst uw moeder hierbij enkel naar een algemene toestand zonder dit in haar specifieke geval concreet te maken, het beeld dat zij schetst komt evenmin overeen met de situatie in het land die blijkt uit de toegevoegde informatie. **Uw moeder slaagde er derhalve allerminst in een concrete vrees voor besnijdenis in uw hoofd aannemelijk te maken.**

Verder toont ook de gebrekkige en foutieve kennis van uw moeder rond het fenomeen van besnijdenis aan dat u niet afkomstig bent uit een milieu waarin besnijdenis een prominente rol speelt. Waar uw moeder beweert dat er heel veel meisjes besneden worden, zeker meer dan de helft (gehoorverslag CGVS p.10), en dat iedereen in Nigeria denkt dat het goed is om te besnijden (gehoorverslag CGVS p.13), wordt dit expliciet tegengesproken door de hierboven aangehaalde informatie. **Dat zij niet op de hoogte is van de verschillende standpunten rond besnijdenis in het land toont aan dat zij niet afkomstig is uit een milieu waar sterk de nadruk wordt gelegd op een besnijdenis.** Daarnaast zijn ook haar beweringen omtrent de officiële houding van de Nigeriaanse autoriteiten tegenover besnijdenis volkomen in strijd met de effectieve situatie in Nigeria. Wanneer wordt gevraagd of er een wet bestaat rond besnijdenis verklaart uw moeder dat er een wet is die zegt dat het toegestaan is. Wanneer zij ter bevestiging wordt gevraagd of er dan een wet bestaat die zegt dat men hun dochters dient te besnijden antwoordt zij positief (gehoorverslag CGVS p.13). Echter, reeds van voor het vertrek van uw moeder uit Nigeria werden verschillende internationale verdragen ondertekend die besnijdenis veroordelen. In mei 2015 kwam er daarenboven een federale wet die besnijdenis strafbaar stelt. Dertien staten, waaronder Edo State waar uw moeder verklaart te hebben verbleven namen deze wetgeving over in regionale wetten. Opnieuw blijkt hieruit dat het risico op besnijdenis in uw hoofd weinig concreet is. **Indien er enig risico op besnijdenis zou zijn kan men op zijn minst verwachten dat uw moeder enigszins op de hoogte zou zijn van de wettelijke situatie terzake in uw land van herkomst of hiernaar geïnformeerd zou hebben.** Uw moeder schat de situatie echter volkomen verkeerd in, wat haar vrees voor een besnijdenis verder ondergraaft. **Aangezien uw moeder volkomen onwetend blijkt over de situatie en praktijken omtrent besnijdenis in uw land van herkomst, kan er geen geloof worden gehecht aan haar verklaringen te vrezen tot uw besnijdenis te zullen worden gedwongen.**

Bovendien blijkt uit de bovenstaande informatie dat er wel degelijk bescherming mogelijk is door de nationale autoriteiten, indien al enige vrees voor besnijdenis zou bestaan. Volgens de hierboven vermeldde wet kan een besnijdenis bestraft worden met een gevangenisstraf tot vier jaar.

Hoewel deze informatie aangeeft dat er geen gevallen van veroordeling bekend zijn, kan niet automatisch worden besloten dat er geen bescherming voorhanden is in Nigeria en dat u een besnijdenis zou dienen te ondergaan bij een terugkeer naar dit land. Bovendien duidt het feit dat in de staat Edo een wet werd goedgekeurd die vrouwelijke genitale verminking verbiedt, op een zekere eenstemmigheid met betrekking tot de weerstand tegen vrouwenbesnijdenis vanwege de wetgevende instanties, die de vertegenwoordigers vormen van de bevolking van Edo State, zodat uw moeders verklaring dat de traditie onmogelijk kan omzeild worden op losse schroeven komt te staan. Er kan dan ook niet worden besloten dat het onmogelijk zou zijn om een gedwongen besnijdenis te voorkomen bij een terugkeer naar Nigeria. **Eveneens staat het uw moeder vrij zich elders in het land te vestigen om zo aan de vermeende druk van haar familie om u te besnijden te ontkomen.** Verschillende staten keurden deze wetgeving rond besnijdenis goed, zodoende kan u ook buiten Edo State of Delta State de bescherming van de nationale autoriteiten genieten. Bovendien blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie ('28 too many – Country profile, FGM in Nigeria – okt 2016' en 'Ministerie van Buitenlandse Zaken – Algemeen ambtsbericht Nigeria – okt 2015') dat het voor volwassen vrouwen een reële optie is om zich elders in Nigeria te vestigen en een job te vinden. Er bestaan daartoe verschillende hulporganisaties waarbij men de nodige steun kan zoeken. Hieruit blijkt dat er wel degelijk mogelijkheden zijn om te ontkomen aan de vermeende druk vanuit uw familie. In tegenstelling tot hetgeen uw moeder beweert (gehoorverslag CGVS p.13 en p.16), blijkt uit voormelde informatie daarenboven dat er, in het geval van een hervestiging en bij eventuele moeilijkheden, door zowel de Nigeriaanse overheid als talrijke organisaties is voorzien in een daadwerkelijk netwerk voor opvang en bescherming. Op de vraag aan uw moeder waarom zij zich niet elders in Nigeria zou kunnen vestigen, verklaarde zij dat zij het niet gemakkelijk zou hebben om als alleenstaande moeder een job te vinden (gehoorverslag CGVS p.15-16). Zij bracht evenwel geen andere, dwingende argumenten aan die op duidelijke en overtuigende wijze zouden kunnen aantonen dat zij zich niet elders in Nigeria zou kunnen vestigen. Uit haar verklaringen (zie weigeringsbeslissing moeder toegevoegd aan administratief dossier) blijkt bovendien dat zij gedurende haar verblijf van bijna vier jaar in België voor haar asielaanvraag wel degelijk in staat was de nodige zelfstandigheid aan de dag te leggen om in haar eigen onderhoud te voorzien. Bovendien vond zij de weg naar verschillende instanties in België om te trachten haar verblijf te legaliseren. Daaruit blijkt dat zij over de nodige ondernemingszin beschikt en aantoonde voldoende initiatief te kunnen nemen om ook in uw land van herkomst, desgevallend met assistentie van een lokale kerk of NGO, een nieuw bestaan op te bouwen en in uw levensonderhoud te voorzien.

Uit het bovenstaande kan dan ook geconcludeerd worden dat in uw hoofd geen vrees voor besnijdenis zou bestaan in geval van terugkeer naar Nigeria.

Daarnaast wijst uw moeder er op dat het voor u niet mogelijk zal zijn een leven op te bouwen in Nigeria omdat zij een alleenstaande moeder is en u bovendien problemen zal kennen omdat uw vader niet aanwezig is. Zij vreest dat zij gedwongen zal worden te huwen door haar familie zodat u niet langer een kind buiten een huwelijk bent. Eveneens zou u gediscrimineerd kunnen worden omwille van uw kleur, aangezien u een blanke vader hebt (gehoorverslag CGVS p.15-16). In deze dient opnieuw te worden gewezen op bovenstaande opmerkingen waaruit blijkt dat het **voor u en uw moeder mogelijk zou zijn zich zelfstandig in Nigeria te vestigen**, los van de invloedssfeer van uw familie. Verder blijkt uit de toegevoegde informatie niet dat u omwille van uw huidskleur verregaande discriminatie zou dienen te vrezen. Ook uw moeder slaagt er niet in dit hard te maken met concrete elementen. Zij verklaart dat er geroddeld zal worden maar dat u geenszins de toegang tot onderwijs of medische zorgen zal ontczegd worden (gehoorverslag CGVS p.15-16). **De elementen die uw moeder aanhaalt kunnen derhalve bezwaarlijk worden beschouwd als vervolging zoals bedoeld onder de Conventie van Genève en leiden dan ook evenmin tot een erkenning als vluchteling.**

De documenten die u neerlegt zijn niet in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw geboortecertificaat, de medische attesten omtrent de besnijdenis van u en uw moeder en de verklaring op eer bij Gams tonen enkel aan wat niet betwist wordt, namelijk dat u noch uw moeder besneden zijn en dat uw moeder er zich toe wil verbinden u niet te besnijden. Dit vormt echter geen enkele aanwijzing voor het risico op een besnijdenis dat u zou kunnen lopen bij een terugkeer naar Nigeria. De rapporten die uw advocaat voorlegt weerleggen de door het Commissariaat-generaal toegevoegde informatie niet maar ondersteunen die.

Het attest van Cemavie haalt daarbij een praktijk rond vrouwenbesnijdenis aan die niet wordt betwist. Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat nergens in dit attest specifiek wordt aangehaald dat dit een courante praktijk in Nigeria betreft.

Bijgevolg werd er geenszins aannemelijk gemaakt dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden aangenomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er kan opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt (CGVS – COI Focus Nigeria: Veiligheidssituatie in verband met Boko Haram – 12.04.2016), duidelijk blijkt dat het conflict met Boko Haram geografisch beperkt is en zich hoofdzakelijk afspeelt in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Niettegenstaande Boko Haram nog steeds een reële bedreiging blijft vormen, blijkt ook dat de organisatie terrein heeft verloren in Nigeria. Hoewel Boko Haram de overige regio's van Nigeria blijft bedreigen, werd de rest van Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noordoosten van het land, en meer bepaald in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Delta State en Edo State te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in de staat Delta State en Edo State actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Delta State en Edo State aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat de asielaanvraag van uw moeder (kenmerk CGVS 16/15402) op 18 juli 2016 afgesloten werd met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, welke bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 30 november 2016.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 18 september 2017 een schending aan van “Artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951”; “Artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 57/6, par. 2, 57/7bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”; “Artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”; “Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”; “De algemene zorgvuldigheidsplicht”; “Het redelijkheidsbeginsel”.

Wat betreft besnijdenis in Nigeria, stelt het verzoekschrift het volgende:

“Vrouwelijke genitale verminking van vrouwen (hierna VGV) wordt beschouwd als een onmenselijke en vernederende behandeling en als een vervolging in de zin van het Verdrag van Genève die het verlenen van de vluchtelingenstatus bepaalt.

Recente ontwikkelingen inzake asiel en mensenrechten in de Europese Unie of de Raad van Europa tonen de bereidheid van deze instellingen om vrouwen en meisjes beter te beschermen tegen VGV en andere schadelijke traditionele praktijken, zoals gedwongen en voortijdige huwelijken.

Binnen de Europese Unie werd de Kwalificatierichtlijn recent gereviseerd om deze kwetsbare groepen beter te beschermen. Binnen de Raad van Europa is het Verdrag ter preventie en bestrijding van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, het “Verdrag van Istanbul” tot stand gekomen dat een beter inzicht geeft over gendergebonden geweld, zowel bij het onderzoek van een asielaanvraag als in de ruimere context van huishoudelijk geweld. Dit Verdrag is een juridisch bindend instrument en trad in werking op 1 juli 2016.

Artikel 60 van het Verdrag maakt een link met het Verdrag van Genève en verplicht de lidstaten te waarborgen dat gendergerelateerd geweld tegen vrouwen erkend wordt als een vorm van vervolging in de zin van artikel 1, A, tweede lid van het Verdrag van Genève en als een vorm van ernstig gevaar dat aanleiding geeft tot subsidiaire bescherming.

Het staat dan ook vast dat een vrees tot besnijdenis een gegronde vrees voor vervolging kan uitmaken in de zin van het Verdrag van Genève en de vreemdelingenwet.

Het blijkt uit de informatie beschikbaar rond besnijdenis dat de betrokken gemeenschappen zich steunen op verschillende elementen om vrouwenbesnijdenis en infibulatie te verantwoorden. Samengevat kunnen we de redenen als volgt opsommen: seksualiteit van vrouwen controleren, culturele tradities onderhouden, net als de sociale cohesie, hygiëne, esthetiek, vruchtbaarheid bevorderen en religieuze voorschriften. De sociale druk is niet te miskennen. Een onbesneden meisje of vrouw wordt door haar gemeenschap als onrein beschouwd. Ze wordt gemarginaliseerd, mag niet trouwen en zelfs geen eten koken voor haar familie. Vrouwen die hun dochters verminken, worden meestal met de beste bedoelingen ondersteund. Door de traditie te respecteren, willen ze hun dochter beschermen tegen schaamte, sociale uitsluiting en isolement.”.

Verzoekster betwist de stelling van het CGVS dat Nigeria een land zou zijn met een lage prevalentiegraad en wijst erop dat de prevalentiegraad, volgens het “EASO country of Origin Information Report” van Juni 2017 voor haar staat (Edo-State) tussen 69/77% is, hetgeen niet als laag kan beschouwd worden.

Verzoekster stelt vervolgens vast dat er in de bestreden beslissing geen rekening gehouden werd met de lage opleidingsgraad van haar moeder en de familie van haar moeder, terwijl wel degelijk uit de studies blijkt dat dit een belangrijke factor is bij vrouwenbesnijdenis. Verzoekster legt uit dat haar moeder maar tot het overlijden van haar ouders in 2006 naar school gegaan en nooit heeft gewerkt in Nigeria en dat haar zus water verkoopt op straat. Verzoekster stelt dan ook uit een laag opgeleid gezin te komen en afkomstig te zijn uit een dorp en niet uit de stad, hetgeen de kans aanzienlijk doet toenemen dat zij wel degelijk het slachtoffer riskeert te worden van besnijdenis.

Wat betreft de strafbaarstelling van FGM in Nigeria merkt verzoekster ten eerste op dat zij het land verliet in 2012, en dus voor de strafbaarstelling in mei 2015. Het is dan ook niet abnormaal dat verzoekster geen informatie kon voorleggen betreffende de federale strafbaarstelling en de NGO's die actief zijn in de bestrijding van FGM in Nigeria. Daarbij blijkt uit bovenvermeld rapport dat de strafbaarstelling *de facto* niet wordt uitgevoerd.

Wat de impact van de familie op de beslissing betreft en het feit dat de moeder van verzoekster zelf niet besneden werd, meent verzoekster dat er geen rekening gehouden werd met het feit dat haar moeder een weeskind is, die een kind kreeg buiten het huwelijk.

De moeder van verzoekster haalde deze elementen aan tijdens haar gehoor. Het CGVS oordeelde wat dit betreft enkel dat: *“Betreffende de discriminatie door de maatschappij kunnen de elementen aangehaald door uw moeder niet beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève.”*

Het verzoekschrift betoogt echter het volgende:

“De moeder van verzoekster haalde de elementen van discriminatie door de maatschappij en meer bepaald het feit dat zij een weeskind is en dat zij een kind kreeg buiten het huwelijk van

een Europeaan niet aan als individuele vervolgingsgrond maar als onderdeel van haar vrees voor besnijdenis. Het CGVS gaat hier niet verder op in.

De moeder van verzoekster verloor haar ouders in 2006. Zij is dan ook wees. Bovendien is zij nooit gehuwd en heeft de vader van verzoekster haar niet erkend.

Deze sociale context is van belang bij de evaluatie van de kans op vrouwenbesnijdenis. De moeder van verzoekster erkende zelf in haar gehoor dat het in normale omstandigheden inderdaad de ouders zijn die de beslissing nemen maar dat haar geval verschillend is in de zin dat zij niet gehuwd is en een buitenechtelijk kind kreeg. Aangezien verzoekster niet uit een klassiek gezin komt ligt de beslissingsbevoegdheid dan ook niet, zoals in een normaal gezin, bij beide ouders, maar bij de familie die de rol zal overnemen van de afwezige vader.

Dit sociale aspect is wel degelijk van belang en werd absoluut niet in aanmerking genomen door het CGVS bij het nemen van de bestreden beslissing.

Hoewel de grootmoeder van verzoekster, evenals haar overgrootmoeder en tante besneden werden, werd de moeder van verzoekster niet besneden en dit aangezien zij hiervoor behoed werd door haar moeder die aan iedereen vertelde dat zij wel besneden was.

Het CGVS betwist deze praktijk niet maar meent dat dit aantoon dat de moeder van verzoekster ook in staat zou zijn om daar te beschermen."

Verzoeksters moeder meent echter dat zij omwille van haar sociale positie en de uitsluiting die haar te beurt zal vallen als alleenstaande vrouw die bovendien wees is en een buitenechtelijk kind kreeg, wel degelijk onder druk van haar familie zou staan om haar dochter te besnijden aangezien deze laatste, omwille van het feit dat zij geen officiële vader heeft, reeds een moeilijker partij zal zijn om uit te huwen, en er daardoor op haar kuisheid gestaan zal worden.

Wat betreft het interne vluchtalternatief, haalt het verzoekschrift aan dat het CGVS "in de bestreden beslissing ondergeschikt dat verzoekster niet aantoon waarom zij zich niet ergens anders kan vestigen dan bij haar familie om de druk tot besnijdenis te ontwijken. Hierdoor erkent het CGVS impliciet dat er wel degelijk een potentiële druk kan zijn van de familie. Een intern vluchtalternatief wordt immers pas onderzocht indien de vrees voor vervolging vaststaat."

Het verzoekschrift stelt vast dat de analyse zoals omschreven in artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet niet werd uitgevoerd werd in de bestreden beslissing en er niet werd onderzocht waar verzoekster en haar moeder zich dan wel zouden kunnen vestigen, rekening houdende met haar sociaal statuut.

Volgens UNHCR mogen asielinstanties niet van iedereen verwachten dat ze zich ergens anders gaan vestigen. Dit moet geval per geval bekeken worden.

"Hiervoor moeten asielinstanties rekening houden met het profiel van de persoon en de aard van de problemen. Bovendien moet men nog met andere elementen rekening houden. Zoals altijd als men nagaat of er een intern vluchtalternatief is. Namelijk: 1) de aanwezigheid van traditionele steunmechanismes, zoals familie en vrienden die in staat zijn om de ontheemden te ontvangen; 2) de beschikbaarheid van basisinfrastructuur en toegang tot diensten zoals hygiënische voorzieningen, gezondheidszorg en onderwijs; 3) de mogelijkheid om voor zichzelf te zorgen; 4) de criminaliteit in dat gebied en 5) het aantal ontheemden die al aanwezig in dat gebied".

Het verzoekschrift stelt vast dat een zulke analyse niet heeft plaatsgevonden in huidig dossier en het voor de moeder van verzoekster bovendien onmogelijk zich elders te vestigen gezien haar profiel van alleenstaande ongeschoolde vrouw, wees, met een kind buiten het huwelijk.

Ter conclusie stelt het verzoekschrift dat verzoekster afkomstig is uit de staat Edo en in haar land van herkomst een geponde vrees voor vervolging te hebben.

Verzoekster haalt nog aan dat bij de beoordeling van de geloofwaardigheid alle elementen in ogenschouw moeten worden genomen, niet alleen diegene die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid.

Zo haalt het verzoekschrift aan dat het Europese Hof voor de Rechten van de Mens in zaken betreffende artikel 3 eist dat er een "rigorous scrutiny" moet plaats vinden van de claim. Verzoekster haalt het arrest Jabari aan.

In hoofddeel wordt gevraagd “de beslissing genomen op 18 augustus 2017 door het C.G.V.S., waarvan de concrete kennisname heeft plaatsgevonden ten vroegste op 20 augustus 2017 die Verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd heeft te hervormen en haar hierbij de vluchtelingenstatus toe te kennen ; In ondergeschikte orde, de beslissing genomen op 18 augustus 2017 door het C.G.V.S., waarvan de kennisname heeft plaatsgevonden ten vroegste op 20 augustus 2017 te vernietigen en de aanvraag terug te verwijzen naar het CGVS, met de vraag verder onderzoek te verrichten”.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster het “Rapport EASO COI Nigeria, juni 2017”.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoeksters moeder verklaart dat verzoekster bij terugkeer naar Nigeria gedwongen besneden zal worden en dat zij geen menswaardig leven zal kunnen opbouwen omdat verzoekster er beschouwd zou worden als een bastaardkind.

2.4.2. Verzoeksters moeder kan echter geenszins overtuigen waar ze stelt dat verzoekster gevaar loopt besneden te worden. Vooreerst dient erop gewezen te worden dat verzoeksters moeder zelf geen besnijdenis onderging (CGVS-verslag, p. 11-12). Indien verzoeker stelt vervolgens dat er in de bestreden beslissing geen rekening gehouden werd met de lage opleidingsgraad van haar moeder en de familie van haar moeder, terwijl wel degelijk uit de studies blijkt dat dit een belangrijke factor is bij vrouwenbesnijdenis en verwijst naar het rapport “EASO Country of Origin Information Report: Nigeria – Country Focus” van juni 2017, dan kan slechts vastgesteld worden dat ofwel, verzoeksters familie wel degelijk een hogere opleidingsgraad had dan wordt voorgesteld ofwel dat zij niettemin de hogere prevalentiegraad bij de Edo en hun lagere opleidingsgraad, verzoeksters ouders bijzonder overtuigd waren om haar dochter niet te besnijden en dit reeds 30 jaar geleden – verzoeksters moeder is geboren te Benin City op 2 november 1985. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat bij de beslissing voor een besnijdenis in essentie bij de ouders ligt, wat niet overeenstemt met verzoeksters moeders verklaringen, dat zowel haar grootmoeder, haar zus, haar oom als de lokale gemeenschap op verzoeksters besnijdenis zou aandringen en verzoekster zelfs zonder haar toestemming zouden meenemen om deze te laten doorgaan (CGVS-verslag, p. 7-9). Uit de vaststelling dat verzoeksters moeder niet besneden is kan hoe dan ook afgeleid worden dat het in verzoeksters omgeving en familie aldus wel degelijk mogelijk was en is te voorkomen dat een meisje besneden wordt.

2.4.3. De Raad hecht evenmin geloof aan verzoeksters moeders vrees dat verzoekster gedwongen besneden of vervolgd zou worden omwille van het gegeven dat zij zou opgroeien bij een alleenstaande moeder. Verzoeksters moeder blijft bij een loutere bewering.

Verzoeksters moeder, wanneer haar gevraagd wordt waarom zij niet in staat zou zijn verzoekster te beschermen tegen een gedwongen besnijdenis, kan inderdaad slechts verwijzen naar de algemene situatie in Nigeria (CGVS-verslag, p. 8-10). Hiermee wordt geenszins een concrete vrees voor besnijdenis in hoofde van verzoekster aannemelijk gemaakt, temeer nu het beeld dat verzoeksters moeder schept niet overeenstemt met de informatie over de situatie in Nigeria, toegevoegd aan het administratief dossier. Immers uit de landenrapporten toegevoegd aan het administratief dossier en bij het verzoekschrift kan niet blijken dat (i) besnijdenis in Nigeria als standaardis wordt beschouwd en dat dit evenmin zonder enige inspraak wordt uitgevoerd; (ii) de algemene prevalentiegraad in Nigeria in 2013 ongeveer 25 procent – in Delta State en Edo State respectievelijk 40,3 en 41,6 procent – bedroeg en dat er een duidelijke daling merkbaar is in het aantal besnijdenissen, generatie na generatie wordt er minder besneden (zie informatie administratief dossier); (iii) verzoeksters moeders gebrekkige en foutieve kennis rond de praktijk van besnijdenis in Nigeria, op zich reeds aantoonde dat verzoekster niet afkomstig is uit een omgeving waar het gevaar van besnijdenis een prominente rol speelt. Zo is verzoeksters moeder niet op de hoogte van het debat en de verschillende standpunten omtrent besnijdenis in Nigeria (CGVS-verslag, p. 13; zie informatie administratief dossier) en verklaart zij bovendien dat er een wet bestaat die besnijdenis toestaat (CGVS-verslag, p. 13), terwijl er in mei 2015 een federale wet kwam die besnijdenis strafbaar stelt (zie informatie administratief dossier).

2.4.4. Het door verzoekster bij het verzoekschrift neergelegde rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Nigeria – Country Focus*” van juni 2017 bevestigt slechts de informatie aanwezig in het administratief dossier. Waar verzoekster stelt dat dit rapport voor haar staat (Edo-State) een prevalentiegraad tussen 69 en 77 procent aanduidt, merkt de Raad dat verzoeksters argument uitgaat van een verkeerde lezing van het rapport. Het rapport vermeldt immers dat er een prevalentiegraad is tussen 69 en 77 procent voor mensen met de Edo etnie – wat niet hetzelfde is als mensen die afkomstig zijn uit Edo State, zoals verzoekster. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat, zoals eerder aangehaald, besnijdenis strafbaar werd gesteld bij federale wet in 2015. Dertien staten, waaronder Edo State, namen deze wetgeving over in regionale wetten. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat uit bovenvermeld rapport blijkt dat de strafbaarstelling *de facto* niet wordt uitgevoerd, merkt de Raad op dat dit rapport tevens vermeldt dat “*women may seek assistance for protection ‘from the police, the Lagos State Ministry of Social Welfare, the Office of the Public Defender, numerous NGOs, churches, mosques, and community leaders, ... traditional rulers, priests and pastors’.*”. Verzoeksters moeder is dus wel degelijk in de mogelijkheid om bescherming in te roepen in haar land van herkomst.

De voorgelegde rapporten – “*Prevalence and Challenges of Female Mutilation (FGM) in Edo State, Nigeria*” van 2014, “*het Algemeen Ambtsbericht*” van oktober 2012 – weerleggen de door het Commissariaat-generaal toegevoegde informatie niet, maar ondersteunen deze.

Het attest van Cemavie haalt een praktijk rond vrouwenbesnijdenis aan die niet wordt betwist. Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat nergens in dit attest specifiek wordt aangehaald dat dit een courante praktijk in Nigeria betreft, noch dat verzoekster hierdoor zou getroffen worden.

2.4.5. Uit voorgaande kan slechts overduidelijk worden afgeleid dat het geenszins aannemelijk is dat verzoekster gedwongen besneden zou worden bij terugkeer naar Nigeria.

2.4.6. Wat betreft verzoeksters moeders bewering dat verzoekster geen menswaardig leven zal kunnen opbouwen omdat verzoekster er beschouwd zou worden als een bastaardkind met een blanke vader, kan aan bovenstaande vaststellingen worden toegevoegd dat verzoeksters moeder deze vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster niet aannemelijk kan maken. Zo verklaart zij dat er geroddeld zal worden, maar dat verzoekster geenszins de toegang tot onderwijs of medische zorgen zal ontzegd worden (CGVS-verslag, p. 15-16). Verder blijkt uit de toegevoegde informatie niet dat verzoekster omwille van haar huidskleur verregaande discriminatie zou dienen te vrezen, noch brengt verzoekster informatie aan dat dit het geval zou zijn, noch dat dit in die mate een probleem zou zijn dat het een vervolging zou uitmaken zoals bedoeld onder de Conventie van Genève.

2.4.7. Verzoeksters geboortetest toont slechts aan dat verzoekster in Genk geboren is op 10 december 2016 en dat haar moeder O.B. is, doch vermeldt niets over de identiteit van verzoeksters vader.

De medische attesten omtrent de besnijdenis van verzoekster en haar moeder en de verklaring op eer bij Gams tonen slechts aan dat verzoekster, noch haar moeder besneden zijn en dat verzoeksters moeder er zich toe wil verbinden verzoekster niet te besnijden. Deze elementen worden niet betwist. Dit vormt echter geen enkele aanwijzing voor het risico op een besnijdenis dat verzoekster zou kunnen lopen bij een terugkeer naar Nigeria.

De Raad merkt nog op dat de voorzitter ter zitting 8 dagen de tijd heeft gegeven om bijkomende info met betrekking tot de nationaliteit van verzoekster aan de Raad over te maken. Er kan slechts vastgesteld worden dat verzoekster hieraan verzaakt heeft.

2.4.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. De overige documenten en verklaringen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.6. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.6.1. In de mate verzoekster artikel 3 van het EVRM aanhaalt, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en die van de Raad in de onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6.3. Op basis van de "*COI Focus Nigeria: Veiligheidssituatie in verband met Boko Haram*" van 12 april 2016 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat het conflict met Boko Haram geografisch beperkt is en zich hoofdzakelijk afspeelt in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Niettegenstaande Boko Haram nog steeds een reële bedreiging blijft vormen, blijkt ook dat de organisatie terrein heeft verloren in Nigeria. Hoewel Boko Haram de overige regio's van Nigeria blijft bedreigen, werd de rest van Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noordoosten van het land. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoeksters land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoeksters moeder afkomstig is, met name de staat Edo. Na grondige analyse van de beschikbare informatie wordt vastgesteld dat het leven of de persoon van de burgers in de staat Edo actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van een gewapend conflict. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoon.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK